

525
STOCKHOLMS
STADS BIBLIOTEK

Tidn.

+
Tidskr.

P. M.

25/11

Suppl.

T. M.

Bd II utkom

enbart Nr 1, 2.

city of Wornell

Fruentimmers
Tidningar.

~~~~~  
Första Delen.

~~~~~

Stockholm,
Tryckte hos Wennberg och Nordström.
1772.

Fruentimmers Tidningar.

N:o I.

Stockholm, den 1 April 1772.

Til Läsarinnan.

Sedan man så länge sökt uplysa och förbättra det hårdnackade Mankönnet, tyvärr! utan att deraf skönja någon märklig frugt i det allmänna; vänder man sig härmed till det andra Könet, i den förtröstan, att Omvändelse: Wärdet hos dem mycket bättre lyckas. Vi lefwa i något elaka tider, vi höra sålilan talas om annat än inbördes oenighet; dertill wela vi flygta undan förwirringen, söndra oss från alla Stridigheter, och förena oss med de Sinnen, som helst söka den fredliga och ljuswa Tvedragt, hwilken Naturen alstrar, underhåller och förskönar, som förnämligast skatta de Gåfwo och den Lycksalighet, hwilka Naturen allestädes utbreder och bjuder alla dem, som äga osskyldiga och ömna, således öppna Hjertan, för att åtnjuta de rena och tillfredsställande Nöjen, hwilka utur den rika Naturens sköte endast hämtas, endast af des wälgörande hand förädlas, endast af goda Människor med ädel wällust kännas.

Wit

Milda och tåcka Kôn! Eder hörer det es
genteligen til, at bereda Sötman af wårt lif,
at förtjusfa oss genom Edra Retelser, at förbät-
tra oss genom Edra Dygder. Eder tilågnas dess
sa Blad : : :

DU KÔN! som all vår aktning vinner
Igenom ömhet och behag,
Som tusend glada rökvark finner,
Och stiftar våra hjertans lag.
Du, som Naturen prydnad gifver:
Åt Dig en Samling lämnad blifver;
Dår smaken endast pennan för;
Då Oskuld utan våld berömmes,
Och intet konfliktadt smicker tömmes;
Men Du det rätta ämnet går.

Du, som vårt Slägtes Vål bereder,
Skal nu vårt rena offer se.
Af Glädjen och af Dina Seder
Man ämnar här en Tassa ge.
De första blommor Våren lämnar,
Hon til en Krans åt Kônet ämnar,
Som Hennes närmsta likhet har;
Ty liksom Hon, med milda väder,
Naturens Tröghet åter gläder,
Vår Slägt af Dig sin muntring tar.

Mig Skald-Gudinnan öfvergifvet,
 Och jag min Luta sönderflog,
 Jag ledsen var vid vers och lifvet;
 När Phæbus åt min ångslan log,
 Han sina strålar til mig sände,
 Och strax jag nya krafter kände.
 Han sade: *Skrif om Jordens Frögd!*
Du skal åt Daphne offer bära,
Och sjunga til det Kønets åra,
Som gör den rätta sällhets bögd!

Min Åra var, at Guden lyda,
 Och straxt jag deså rader skref,
 Fast jag ej kan de känslor tyda,
 Af hvilka Sjålen upfyld blef.
 Jag skal min Sång med Din förena,
 Då för SOPHIA MAGDALENA
 Jag samfåld vördnad visa vil.
 Jag sjunga skal om Dig och Dygden,
 Om Lugnet och den tysta Bygden,
 Om Zephis och om Lårkans drill,

Moraliska Stats-Nyheter.

Danmark. Det förljudes, som skulle al Rår-
 leks-handel hådanefter inskränkas genom wis-
 sa Försigtighets-Reglor; ty det befinnes ohålsosamt
 för Staten, at Fröjas Högtid firas efter Fornti-
 dens Liturgie. Offer-Prästerna, wid de öfrige-Gu-
 dar-

darnas Tempel, upretade öfver den stitiga och prägtiga dyrkan, hvarmed Fröja en tid blifwit upväktad, hafwa beredt den nya Sversta Præstens Fall. . . Grefvinnan S. lefver, efter siltedne Carnevals lustbarheten, i mycken stilhet, afväktandes dock med otålighet den ljusta Wären, för at genom en lust-resa, antingen til lands eller sjö, någorlunda skingra den mjåltsjuka, hvaraf hon på några veckor varit ansåktad. . . Eljest förmenas, at Wärel-Coursen på goda Seder kommer alt mera at falla; sedan genom Regeringens senaste och berömliga åtgård det skändeliga Wärel: Rytteriet tagit en så ansenlig stöt. . . Nya Sorgspelet Zarine har blifwit upfördt flere gånger å rad i Köpenhamn; men Fruntimren skola blifwit deraf så rörde, at många af dem ännu dragas med swåra Wapeurer.

Daphnis.

Saga, i trenne Böcker; af Hr Sal. Gøfner.
Sverfsättning.

Min Herre.

Huru kunne J nu wäl dröja längre i Staden, nu då Wären kommer? Skulle Ni intet wila se, huru träden blomma, hurs ångarue pröbas? Kom dertföre hit ut til os på Landet; Ni skal få se wären och mig. Men om Ni intet kommer,

mer, så blir jag rätt ond på Er; jag är det utom
des redan til hälften. Fru N. har sagt mig, at
Ni skrifwit en Daphnis; och för mig gör Ni der-
af en stor hemlighet. Wacker Herre! Likwäl har
Ni sedt, at jag tyckte ganska mycket om den Wisan
Ni gaf mig sist; jag sjunger den städse. Bewars,
sade Fru * *, altid sjunger Ni et och det
samma, liksom Hr B. Domherre. Här förleden
sång jag den uppå ången uti månskenet, och kån-
de en den ljuswaste förnöjelse; men i detsamma bör-
jade Reftergalen, och då måste jag tuga, så gärna
jag eljest hörer mig stels slunga. Kom nästa Tors-
dag, men låt det också wara såkert; jag wäntar på
Er om aftonen, i Löf-Salen; men Ni måste äntel-
ha Daphnis med Er, eller också wil jag i al min
lifstid ej mera wara

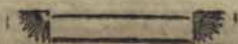
ER WÄN.

* * *

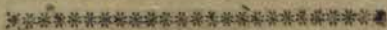
Min Nådiga!

Hvem tordes wäl, efter sådane hotelser, ej ly-
da? Här har jag således den öran, at öfwerlämna
Er Daphnis, och til på köpet tryckt; ja sjelfwa
Swaret på Ert Bref är tillika en Dedication. Hvem
hade jag wäl eljest funnat tilegna densamma, än åt
Er? då jag wid des författande, ingen ting så högt
önskat, som Ert bifall; och, det är så godt at så-
ga det rent ut, Er allena har jag at tacka, om Ni
uti denna Saga finner Kärleken efter Naturen skild-
rad. Aldeles, då jag tänkte på Philis, då tänkte
jag

Jag på Er, och jag kände mig vara Daphnis. I
 fanning, et lyckligt infall utaf mig, at skrifwa denna
 lilla Roman; det war under hela tiden för mig en
 behagelig dröm, som gjorde Er frånwaro stundom
 för mig drägelig. Hwilken ljuf förwirring, at wa-
 kande fördjupa mig med Er i hwarjehanda drömmar!
 * * Men Fru M. har således intet kunnat tige, fast
 jag så högeligen bad henne, at intet nämna derom.
 Jag hade säkerligen ej längre gjort för Er deraf nå-
 gon hemlighet; jag hade ärnat först låsa den för Er,
 utan at säaa, at jag wore Författare, til des jag
 fåt höra Ert fria omdöme; ty då hade jag ock med
 det samma fåt weta alla Kännares omdömen. * * I
 öfwer morgon, hwilken förtjusning! i öfwer morgon
 får jag komma til Er på Landet, sitta i Löf- Salen,
 se Er och Wären. Men glöm ock för ingen del bort,
 at en Dedication är i det minsta wärd hundra de tys-
 sar. Jag är * * v. p. 12.

Fruentimmers-Tidningar.

N:o 2.

Stockholm d. 4 April 1772.

Moraliska Stats-Nyheter.

Stora-Brittannien. Nya Hertiginnan af Cumberland, utgör ännu hufvud-ämnet af alla artiga Samtal. Hon är en högsint och skön Dame, och som hon dragit en stor del af bägge Könen i sit intresse, fruktas man, at häraf torde upkomma nya Partier emellan Fruentimren här i landet. Skrälle-Jungfrurna pretendera på Krälse-Gistermål, och Frölnarne tro sig vara berättigade at fångsla Prinsarne af sjelfwa Kongl. Huset. Detta tänkesåte tycktes wäl i början kunna leda til någon Ordning, men wid närmare eftersinnande har det befunnits, at i Fruentimmers-werlden är ingen ting naturligare, ingen ting hålsosammare, än at penningar, skönhet belestwenhet, dygd också, äro de sauskoldiga wägar, hwarigenom man avancerar i i deras Corps. Circulation är teku til lif, starkare circulation är teku til en god Constitution, och til en god Constitutions förkofran anses ombytet för ganska hålsosamt, efter ombytet håller lifs-andarne i jämn rörelse och befordrar den lifstyrkan:

lande wårman. Då nu alt detta åro saker af den nature, at de af intet Parlament kunna omskypas, ty kånstor blifwa kånstor, så har man i England nog almint såd den öfwertygelse, bäst wara, at uphåfwa all Rang, Tour och Anciennitet Fruntimren emellan. "Staten, säger man, må följa en förnuftig System, och följa den beståndigt, Konungen i alt wara klok och wålgörande, Ministeren jämt uplyst och patriotisk, Nationen altid Anti-Gallicansk, det är en sak för sig, dersöre är ock Riket sjelfständigt, mågtigt, fruktat; alt wål, men Rönnet måste dock i alla tider få behålla sina Fri- och Rättigheter, såsom: at leka med sina öfwertygelser, at ombyta sina nöjen, at ej sällan följa främmande interegen, kort sagt, at wara inga andra Lagar underkastade, än de Lagar, som ögnablecket stadgar och ögnablecket åter upphåfwer."

Skalde=Qwåde

På Daphnes Födelse= Dag, d. 24 Mart.
1772*).

När Vintern bort til fjällen far
Och hafvets glatta yta bräckes;
När Lärkan ur sin dvala väckes
Och Solen dubbel värkan har;
När berg af snö i hast försvinna
Och ner i flora forslår rinna

|||

Då

*) Til Fru Friherrinnan C. M. A. född S.

Då Våren visar sitt behag;
 När Glädjen åter till oss tråder,
 Jag om Naturens fågring qvåder,
 Och firar DAPHNES Födels-Dag.

JAG sjunger då till Oskulds lof,
 Som DAPHNE jämt vid handen leder,
 Och danar hennes täcka feder,
 Som pryda både Tjäll och Hof,
 Den Ömhet, som gör hjertats heder,
 Des rätta Årestod bereder.
 Men Fröja sjelf nu svartfjuk är,
 Sin Syn Hon från de rökvråk vänder,
 Som Glädjens Gud åt DAPHNE tänder,
 Och Vänskap på des Altar bär.

DEN värld, som DAPHNE skåda fät,
 Des bild i minnet ömt förvarar;
 Och emot tidens våld försvavar
 Et Namn, så ädelt och så godt.
 Men Bygden, som des hägnad njuter,
 För Hennes sällhet suckar gjuter,
 Des Ungdom till den hyddan går,
 Där Hon åt ATIS Kranfar vrider;
 Och sjunger där; om GUSTAFS tider;
 Om DAPHNE; om den glada Vår.

Daphnis.

Saga, i trenne Bøcker; af Hr Sal. Geffner,
Öfversättning.

Sjörsta Boken.

Uti Floden Neäthus*), som tager sin början wid
de Elibaniska bergen, hwilken i sit strida lopp, och
under gröna hwall, skyndar genom ångar och fält,
samt i sin wäldsamma fart riswer löst både mark och
träd, är en Holme belägen, hwilken Herdarne in-
wigt åt Nympherna. Höga granar utbreda där öf-
wer alt djupa skuggor. Widt på denna Holme är
et Berg, uti hwilket är Nymphernas Grotta; to de-
ras Bilder stå där konstigt utskurna i Lind-träd, med
deras Urner och Säf-kransar om hufwudet. Man
ser där, huru dessa Gudinnor med gröna hufwudhår
wandra omkring ibland träden, eller huru de simma
uti det lungnare watnet, tätt ut med landet, se-
dan torka sig på släta klippan, och sofwä i solskenet.
Wägorna spela där sakta mot de med stunn betäckte
rötter af Popel- och Pil-träd, som bekläda hela stran-
den, och hwilkas buller där låter som de ljusligaste
qwäden.

Så ofta den unga Wären kommer, så ofta
komma ock Herdarne med sina Herdinnor, från
bägge stränderna, och bära Nympherna försia löf-
wet

*) En Flod, som faller, emellan Croton och Pe-
telia, ut i Joniska Hafwet.

wet af de träd, som hwälfwa sig öfwer Flodens wata, och de blomster, som först utmed hwäsen framspricka, och bedja NympHERNA, at de befalla wägorna, icke widare inkräkta af deras mark, och i sin strida fart föra bort med sig både jord och träd.

En den vackraste wärdag kom från bägge stränderne, en hel Flotta af båtar framskottande til Holmen. På hwarje båt betäckte et grönt hwälf, af wälfuktande löf och blomster, Herdarne och Herdinnorna, som med glädje foro öfwer watnet. En fläta af blomster wirade sig omkring höga stänger ända up til spetsen, hwarifrån band och kranfar westade i fria luften. Sättes foro de, under ljufliga läten af Herdars pipor och Herdinnors qwäden, och landadade på ön. Skarar af Gokar och Flickor stego upp på Holmen; Flickor, hwilkas behagligheter retade Gudinnornas afund. Hwar och en af dem ädrog sig ämsom Gudarnas ögonkast, hwilka på skyar hade sigit neder från Olympen, och lämnat Gudinnorna ensamna efter sig. Skönheten förtjuste här genom många slags retelser. Somliga intogo genom kropsens raka men lediga wärt, andra genom ansigtets hwita hy, och det sig häfwande bröstet; den ena wisade en mera alfvarsam upsyn, såsom Jagt-Gudinnan plågar wisa, och i den andras ansigte war åter sjelfwa Fröjas leende uttryckt; hos den ena framlyste den mognande Ungdomen, såsom Rosen, då hon tränger sig fram utur sin knopp, och ur den andra Ungdomens fulla mognad, såsom då Rosen är aldeles

Ies utsprucken. De nakades par-wis den heliga Gro-
tan; gingo in i densamma, uttönde forgar fulla af
Blommor wid Nympfernas fötter, omflåtade dem
med blommor, och sirade dem med Kransar. Den un-
ga Philis trädde på äfwen fram, för at offra sina
Blommor och sina Kransar. Hon war så stön som
Eäckherts Gudinnorna, glädje och ofskuld lekte på hen-
nes kinder och framlyste utur hwarje hennes ärbörd;
hennes bruna öga log warsamt, i det hon skådade
omkring sig, et leende, som genast förtjuste, segrande
som kärleken sielf. Så står den unga Rosen, den stö-
naste ibland de andra Blomstren, som wåra up-
rundt omkring densamma utur gråset. Biet surrar
wilrådigt utåt marken, de andra Blomstren winka
förgåfwes; Biet ser Rosen, och söker ej widare.

Daphnis, den stönaste Yngling af alla, fastade
hastiga blickar på hela den omkringstående skaran af
unga Herdinnor. De möttes af tusende andra ta-
lande ögonkast tillbaka; de unga Herdinnor sågo le-
ende på honom, hwiskade hwarandra sakta i örat,
och sågo åter på honom med än wänligare ögon. I
det samma blir han warse Philis; en suck for ige-
nom hans bröst och en rodnad färgade hans ansig-
te. Hans ögon fångades wid hennes person; hon
såg på honom, och sirar föllo hans blickar på jor-
den; hon gick undan och såg med blygsamhet på
honom igen; då darrade Daphnis, hans hjerta
klappade, han såg efter henne med långtande ögon,
upfyllt af ångslan at i hopen förlora henne. Men
hon

hon förlorades intet, hon stod qwar och talte med sina
 Leksyrar; ofta kastade hon en hastig blick på Daph-
 nis, men frugtande sänkte hon sivar sina ögon neder
 på det gröna gräset framför sina fötter. Stundom
 hade i trångslen en större Herdinna stått sig fram-
 för Philis, då blef Daphnis ond; men då hon åter
 steg tillbaka, log hans öga åt Philis med dubbel låga.
 Så le ångarne, då Månan stiger fram utur molnen.

Ej förr hade Herdinnorna utströdt alla sina
 blomster för Nymphernas fötter och Herdarne krönt
 dem med friska kransar, än de delte sig i åtskilli-
 ga Chorer mot hwarandra; Daphnis stälte sig midt
 emot Philis. Då söngo Herdinnorna Chor-wis,
 sina qwäden til Nymphernas lof. De söngo:

”J Nymphher! som bebon Flodens djup, och
 J Nymphher, som ifiån Klippans brant utgjuten
 den forsfände Urnan, varen de Herdar bevågne,
 som bo vid Flodens strand.”

”J Nymphher i Floden och på Klippan! Vi
 hafve hämtat hit öfver Våren som blommade på träden
 och utmed stranden; vi hafve beröfvat stranden des
 första Blomster, för at bära dem i den heliga Grot-
 tan.”

”Varen benågne de Herdar, som bo vid Flo-
 dens strand, at vågorna ej bortföra de frugtbärande
 träden, at de icke flöda öfver deras märker och ån-
 gar. Då kunna Hjordarne beta utmed hvassen, och
 då kunnen J, Nymphher i Floden och på Klippan!
 vandra i skuggan utmed stranden, och spafera på
 vida parker af blomster.” p. 21.

Kungörelse.

Deſa Fruentimmers Tidningar, innehålla, utom Moraliska Stats-Nyheter, Utökta Stycken, ſå af Originaler, ſom Öfverſättningar, och i Sammandrag, hämtade utur de bästa och berömdaſte Författares Arbeten i alla de Ämnen, ſom tilhoppa tagne med tiden kunna utgöra et Fruentimmers Bibliotek, på Kunſtarnas, Sedernas och Smakens vägnar; ty hurumida man, ehuru med ſparſamhet, härtil ſinge ſoga ſådana Stycken, utur Vetenskaperna, hållt Zushållningen, hvilka pågäde för Rådnet, wil man dock förſi här om afwakta någon tillförlätelig Anledning; hwaremot man ſåkrare torde ibland få upwakta, med en eller annan Artikel, rörande Cavaliererne, hvilkas Kännedom omöjligan kan ſlutas utur deſe Tidningar, ſåſom de utgifwas til Rådnetts up'lyfning och tidsfördrif, med hwad mera nyttigt och angenämt wara kan. Inſände Stycken emottagas med nöje. : : Swar Del af deſe Tidningar beſtår af 32 Numror, ſom utdelas i Bokſådan på Riddarhus-Örget. Prenumeration på hwarje Del är 6 Dal. Rmt; men elieſt ſälles och hwar Numer ſärſkilt för 8 d. ſamma Mynt.

Stockholm,

Tryckte hos Wennberg och Nordſtröm *

1772.

Fruntimmers = Tidningar.

N:o 3.

Stockholm, den 8 April 1772.

Land = Lesnaden

Af Hr Zieschfeld. Sammandrag.

Min Nådiga Fru.

Jag tror mig med en slags rättighet kunna utbedja den hedern, at så tilegna Irt detta arbete, såsom det innehåller en målning af de Natures hårligheter, hwilka finnas i Irt Sådernesland, i synnerhet på den orten, som Ni hwarje wår försköna. Huru skulle wi wål med kallsinrighet kunna anse en Taffla af Land = lesnaden, som uprepar de nöjen, hwilka på Irt Land = gods hade så för tjusande retelser, och uti hwilka Ni sjelf ägde en så stor del.

Huru Min Nådiga Fru! då Lättergalen fallar Irt ut på den grönskande Landsbygden, nu besöker Ni åter den samma; och! huru retande ler icke hela Naturen där, hwarest Ni och Wåren finnas tilhopa. Den tåcka ostulden, och hwarje sin fånsla af det sköna styndar sig med Irt ut til Irt Landgård, hwarest den Wise och Skalden gå uti Irt Man wid Irt sida. Swarsföre skulle jag då
ej

ej wåga hoppas, at denna Målning af Landtlesnaden skal behaga Er, Min Nådiga Fru, som för ut åger alt det, som gör Landtlesnaden så intagande, och då min inbillningskraft så ofta swåf wade ut till Ert Bellevue *), som Naturen sjelf gifwit des namn, då jag wille teckna den skönaste besågenhet.

Om Ni, Min Nådiga Fru, någon wacker morgon, och medan det wida och glada landet förzjusar Ert öga, likafullt kastar en blick på desse blad, och Ni derwid skulle finna något ställe, hwarwid Ni med nöje kunde uppehålla Er; så skulle ock all min årelystnad, den at hafwa behagat Er, wara tilfredsstald, och hwarje Wår skulle alstra för min fånsla nya skönheter. Jag har den åran, at med fullkomligaste wårdnad framhårda:

* * *

Landtlesnaden. Stycket I. Wårens Ankomst.

"Wålkommen du milda Wår! Du mit Snitles önskan, mit Hjertas wållust! Sull af osågeliga behag, stiger du neder ifrån hwarje högd, och dit ansigte lyser af den gladaste förnöjelse. Du hållas af Larkans drill, och du njuter de första Blonistrens anda, medan du sänker din fot på den å nyo grönskande och åter fluggrifa jorden" **).

Wår

*) J Schweitz.

**) U.

Vänner af Landt-lefnaden! tagen emot den-
 na Natures wålgörare; han Kommer nu med
 alla sina retelser tillbaka i våra marker; och huru
 gläder ej hela bygden sig wid des återkomst. Et
 nytt lif märkes i den upklarnade lusten, som gäl-
 lar af Lårkans första låssång; på de af det spåda
 gråset ännu tunt fladda ångarne; emellan dessa i
 lössprånget stående Kvarne; på de redan mera
 gröna Fullar, hwarest hundrade Lam springa om
 hwarandra; på denna Inssjön, där Solen å nyo
 speglar sit strålände ansigte; et nytt lif wisar sig
 på hela det wide och för of utbredde landet,
 hwars utseende förwillar ögat genom sina mång-
 faldiga omwårtingar. Swad för et ljusligt bul-
 ler höres rundt omkring of! Den mera fria bådert
 forlar starkare emellan det upstigande gråset, och
 bostapen hastar med glädje-språng ut på det nya
 betet, medan mångfaldige Fogla-låten, som up-
 fylla den åter ljumma lusten, stamma tilhopa med
 Guckus enkla sång, hwarmed han utropar Wå-
 ren, medan en warm Westan smekande leker på
 våra kinder, och en ljuf anda drages utur den
 nya och friska Natures sköte. Öfwer alt är Wår;
 öfwer alt höres återskall, af det nya årets glädje.

Swilken förwandling har icke trängt sig ige-
 nom alla Natures delar! Huru allmän är icke det
 Wåsendes wålgörande godhet, som låter årsti-
 derna i sin ordning ombyta, som å nyo pryder
 den sig uthwilande jorden med en rik frugt-
 sam-
 het,

het, som åter uplifwar hela Skapelsen, alla be-
 dödaste rum igenom. Annu för få veckor sedan
 war hela jorden öfvertäckt af den falla ofrukta
 barheten, en dödlig hwila tryckte des stöte. De
 dalar, som nu utgöra ögats wällust, lågo då
 begrafne i en djup sorg; dessa berg, som nu ä-
 ter upresa sina grönskande spitsar ända til Hyar-
 ne, och wid hwilkas fot, de glada hjordar nu
 beta, stodo då omgifne af is och snö; dessa stug-
 rifva Ålleer, som nu äro Nakttergalens Fåraste till
 flygt, woro då nakna stammar och grenar, hwil-
 ka arbetade under winterns falla tyngd; dessa bäc-
 kar, som nu åter flyta med et ljudt sort, woro
 då i sin fart hämmade, af isens stockande,
 en bister Jordan frantsjöt sina hwinande låten
 öfwer städer och byar, och skakade ifrån sina
 fäseliga wingar allestädes neder snö, is, Föld och
 förödelse: Skapelsen syntes öfwerlemnad åt en o-
 wig död.

Men Knapt hade den Allsmågtigas ande
 drägt blifwit Fänd, för än lifwet trängde sig åter
 igenom alla ådrar af den halfdöda naturen. Han
 winkade åt Solen, at nalkas vårt jordklot, och
 genast blef lusten uplifwad af en frugtgifwande
 värma. Gela Wårt-Riket rönte des wälgörande
 wärkan, och de uplifwade syster började åter fly-
 ta uti de stelnade rören til ny wårt och ny frugt-
 barhet. Jordens stöte framallstrade gräs, örter
 och blomster, wijande dessa sine barn med en stol-
 för

förnöjelse. De tunga Stjerna stingrades, och himmelen sog åt den grönskande marken.

Daphnis.

Första Hofen. Fortsättning.

Så söngo Herdinnornas Chor, medan Herdarne på sina Nivor såände in med deras qväden. Förtjusit lydde Daphnis til, om han intet kunde höra Philis röst, och glömdes at spela på sin pipa.

Nu kom Månan stigande öfver aflågsne högar, och Herdarne och Herdinnorne gingo tillbaka i sina Båtar. Philis gick öfver ner, och såg på Daphnis. Skymningen gjorde henne drifsig, hon såg skint ut på honom och suckade; långsamt gick hon utmed stranden, såg ofta tillbaka och suckade. Daphnis stod öfver där, såg efter henne med sorgsna blickar, och hade förgåtit stiga i Båten, om ej de andre Herdarne väckt honom utur dvalan; han gick då i Båten, satte sig ner, och såg ångslig efter de andre Båtarne, som simmade öfver til andra landet. Allt var upfyllt af glädje; från båda sidor ne hördes en ljuslig blandning af sång och spel; hwilken Echo hela Floden upåt fördubblade mot alla kullar. De unga Gofar och Flickor, som sutto i Båten med Daphnis, skrattade, skämtade och söngo; men Daphnis satt mållös, såg åt stranden, och söng blott med, när de söngo någon öm Wisa, då söng han full af känsla.

Sorg.

Sorgsen steg Daphnis up på stranden, och gick til sin Hydda. Han steg in til sin gamla Fader, som med secude man tog emot sin Son, och frågade honom om Högtidens förlopp. Häruppå berättade han, huru ofta han sett Skodens wilda wågor bortskölja Träd fulla med frugt, ja siudom wälta om Båtar och fördränka Herdar. Daphnis hörde härpå med en djup tyfnad, gick utur Hyddan, blef stående utanför densamma ibland Träden, och såg ut på fältet i det dunkla månskenet. Där stod han sorgsen och suckade.

Sagta sade han: hwad fattas mig? hwad känner jag? hwarföre klappar mitt hjerta, och hwarföre suckar jag? hwarföre kunde jag ei hålla ögat ifrån dig? hwarföre blef jag så ängslig, då du gick bort? hwarföre är jag ännu ängslig? hwarföre swårswar du ännu för min syn, du skönaste Flicka? ack! jag ser dig städse för mina ögon, huru dina swarta lockar lågo löst wirade ihop med Blomsterkransen, huru de andre, som lofnat, ståtade sig omkring den arm, den hwita armen, och lekte på ditt bröst, det unga, det länstosulla bröstet. Uu ditt bruna baa! jag blef orolig, då det log åt andra; och då det log åt mig, trängde sig din blick med håftighet in uti det innersta af min själ. Ack! jag älskar dig! huru lycklig, om du också älskade mig! Ofta möttes våra blickar, och då kastade du genast dina ögon ner til marken, liksom jag.

Om

Om du ändå älskade mig! men hvar är du? Vrak!
 Kan se wida skild ifrån mig! Din bild lærer dock
 alltid swäfswa omkring mig. Den lærer följa mig
 öfwer alt, jag må waka eller sofwa; den lærer gå
 med mig bak efter Hjorden; til Källan och i Lun-
 den följer den mig. Vrak! Kan se utan hopp, at
 hägonfin mera se sielfwa urbilden.

Så sadé Daphnis, lutade sig mot et Träd,
 såg up åt efter den stilla Månan, och suckade: så
 wacker är hon, som Månan, så skön emot de an-
 dra stjerner, som blänka rundt omkring dig. Här
 uppå teg han åter stilla, står håpen, suckar och ta-
 lar ömsom, til des sömnen föret honom i Hyddan.
 Hans sömna war en dröm om Philis. Han wakna-
 de och wille trycka heane i sin Famn, då slog han
 de bedragna armarne med ångslan tilhoppa, och sucka-
 de. Den sköna Morgonrodnan hade wanligt-wis
 framlockat glada qwäden utur des mun; men nu
 söng han intet. Han gick tyst utur Hyddan, och
 dref förwirrad sin lilla Hjord framför sig ut at
 marken. Där fant han Hekdarne för sig, som
 fulla af glädje stodo tilhoppa och berättade om
 Nymphernas Fäst. Den ena hade at wisa et
 Band, som en Glicka skänkt honom; en annan en
 Krans, som hans Glicka ståtut uti hans hårloc-
 kar; den tredje wisse Blommor, som han stulit
 utur barmen på en Herdiuna; och ännu en annan
 söng en ny Wisa, som han hade lärdt i Båten
 af en Glicka. Daphnis, som ömsom hörde på
 dem,

dem, ömsom stod tankfull, berättade dem med ifriga åtbörder, huru han där sett en den skönaste Flicka; då skrattade de skalkaktiga Gossarne, och sade: Daphnis, du håller af den Flickan. Han kunde icke neka det; då sågo Herdarne honom fint i ansigtet: han blygdes, han rodnade, och då skrattade de så mycket mera.

Hans kärlek öfades dageligen, och han roade sig icke mera i sällskap med Herdarne; han började at drifwa sin Hjord uti enslige negder, och wid Bäckar, som forsade fram under skuggan af Buskar och Träd; men snart ledsuade han wid Bäckens strida lopp, han sökte Lundarnas stillhet; han gick ut til stranden, såg öfwer åt andra Landet, och gret, at det skilde honom ifrån hans Herdinna. Så quider och klagar Dufhanen, och stackar ångsig omkring det Träd, under hwilket den elake Utkermmannen mördat hans Duffwa. Herdarne saknade Daphnis, de höllo alla af honom. Hwar åt Daphnis? sade de. Wi äro intet mera så roliga, sedan han lämnat oss; han uplifwade wår glädje, han, den muntraste af alla Herdar, som kunde de måsta Wisorna, och spelte af alla bäst på Pipan. Också frågade Flickorna: hwar är Daphnis? och då de fingo höra om hans kärlek, blefwo många af dem oroliga. *M. 31.*

SEDERDUM,

Tryckt hos Wennberg och Nordström, * 1772.

Fruntimmers = Tidningar.

N:o 4

Stockholm, d. 11 April 1772.

Skalde = Qwäde

Öfwer en Bäcka, i Jämnförelse med et Hjerta.

RUISSEAU, qui baignés cette plaine;
Je vous ressemble en bien de traits;
Toujours meme penchant T'entraîne;
Le mien ne changera jamais.
Tu fais eclore des fleurettes;
J'en produis aussi quelquefois.
Tu gazouilles sous ces coudrettes;
De l'Amour j'y chante les loix.

Öfwersättning.

Du lilla glada Bäck, som denna parken följer;
I alt för många drag mitt hjerta liknar dig.
Med en och samma fart din flod sin sträckning följer;
Med en och samma kraft min kärlek rår hos mig.
Du kring om dessa fålt en blomster-pragt bereder;
Jag sundom i mitt Tal en art af blommor strör.
Du med et ljussigt sorl kring denna park dig leder;
Jag med en menlös sång åt kärlek offer gör.

Tor

Ton murmure flateur et tendre
 Ne cause ni bruit, ni fracas.
 Plein de souci, qu' Amour fait prendre,
 Si j' en murmure, c' est tout bas.
 Rien n' est dans l' empire liquide
 Plus pur, que l' argent de Tes flots.
 L' ardeur, qui dans mon Cœur reside,
 N' est pas moins pur, que Tes Eaux.

Det spåda sus och dån, som hörs från dina vågor,
 Ej något buller gör: din fart är utan gny;
 Min kärlek åstvenså: han känner sina plågor,
 Men klagar aldrig högt om hvad det lugn kan bry.
 Som Silfret af din flod, då det mot Solen lysar,
 En oförliflig glans uti sin klarhet har;
 Så lågan af en eld, den jag i hjertat lysar,
 Är väl i sin Natur ej mindre ren och klar.

Des vents, qui font gemir Neptune,
 Tu braves les coups redoublés;
 Des jeux cruels de la fortune
 Mes sens ne sont jamais troublés.
 Je ressens pour ma tendre Amie
 Cet inquiet empressement,
 Qui Te porte vers la prairie,
 Que Tu baignes si constamment.

När vådrens wilda gny fring jorden sprider kasa,
 Du i ditt jämna lopp åt deras anfall ler;
 Våt Lyckan, lik en storm, i öbets hwirflar rafa,
 Med obrydt sinnes-lugn jag hennes skiften ser.
 En art af Dragnings-kraft ditt utlopp liksom tvingar,
 Att med din friska flod befugta dessa fåt:
 Just af en dylik kraft, på lilla Gudens wingar,
 Mitt hjerta i sin fart til Themir blott är slådt.

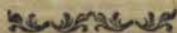
QUAND Lotting est sur Ton rivage,
 Dans Tes eaux on voit son portrait.
 Je conserve aussi son image:
 Dans mon Cœur elle est trait pour trait
 Tu n' es point d' embuche profonde;
 Je n' ai point de piège trompeur,
 On voit jusqu' au fond de Ton onde;
 On lit jusqu' au fond de mon Cœur.

När wid din glada strand sig Themir sunnbon wisar,
 Du hennes täcka bild uti din spegel bår;
 Så ock i detta bröst, som Themirs kärlek prisar,
 Til aldraminsia drag des bild förwarad är.
 Som i ditt lilla djup ej är den minsta våda;
 Så i min öma själ ej någon falskhet rår.
 Man i din rena flod kan sjelfwa bottenen ståda,
 Och i mitt hjertas grund alt hwad där skrifwie står.

Au but prescrit par la Nature
 Tu vas d' un pas toujours egal,
 Jusqu' au tems, où par la froidure
 L' hiver va glacer Ton cristal.
 Sans Lottine je ne puis vivre,
 Mon but à son Cœur est fixé,
 Je ne cesserai de la suivre,
 Que quand mon Cœur sera glacé.

Du stråfvar til den gråns, som dig Naturen gifwit,
 Du flyter til ditt mål med jämnt och makligt fall.
 Ditt lopp ej stannar af, förr än det motadt blifwit,
 Då wintren med sin köld förifat din Cristall.
 Jag söker Themir op: hon fåfångt sig wil dölja;
 Des kärlek är den gråns, som fåfjer mitt begår:
 Likt floden i sitt lopp, skall hjertat henne följa,
 Til des mitt warmå bröst til is förwandladt är.

W***

Land-Befnaden.

Stycket 1. Wårens Ankomst. Slutet.

Stundom saknade wål himmelen denna sin Klar-
 het, och ej sällan höljdes des glans åter af
 Snö-möln. Den återkommande Nordan hämmar
 de Sol-strålarnes första werkan, och års-tidens fle-
 ga krafter flodo i sara, at förqwåfwas i deras första
 hörtjan. De kullar, på hwilka Lammens fina bete
 reban

reban upgrönstat, blifwa ännu en gång skylde af frost-matteus flor; den första Prydnaden af de utspäckande Frugt-träden nödgades ännu en gång emottaga Snöns kyla; och den hälften nakna, hälften klädda bygden uplystes olika af strö-molnen, och marken skiftade i grått, hvitt och grönt. Åh! huru ofta såge wi icke Lärkan, som med sin sång hade börjat, at i den warmare luften förkunna Vårens ankomst, åter med en ångslig tyfmad skrida neder, fälla sina små wingar tilhova, och fly undan den frymtaktiga wäderleken til sitt winterläger tillbaka.

Men ännu en gång trängde sig den uplifwande kraften genom hela Naturen. Den starkare Sol-wärman uplöste de få återstående Winterns öfverlevor; och nu herrskade den segrande Våren på alla höjder, i alla dalar och i alla Trädgårdar, allestädes rådde deß retelser.

Uppvaknen nu åter, O Stadens Juwånare! och tagen del i den nya och sköna års-tidens återkomst, besöken Landet. Alla de, som burit den tryckande Winterns ångslan, som uti sina rum sökt sig en fristad emot den oiwånliga kölden och den hwinande Nordan, som så ofta sett sina boningar begrafne i Snö, och sina fönster af den hårda frosten öfverdragne, förgåta nu de oblida Månader, öfvergifwa Staden och skynda sig ut på Lands-bygden, där Våren blomstrar i all sin fågring, och där hela himmelen ler med en förnyad klarhet. I dessa dagar, helgade åt den renaste förnöjelse, hör hwar och

och en, som äger et hjerta för de glada känslor, fly utur Stadens fängelse, och förlustiga sig på Landets wida rymder, beskåda och njuta den sköna Naturen. Allt rör sig där af glädje, allt bjuder Stadens inwånare at deltaga i den frögd, som Wärens utbreder rundt omkring Land-Magnens Hyddor. Bergen upresa sina stolta toppar, som nu åter strålar af den gröna bonaden och förkunna Wärens. Den nu åter löf-rika Skogen möter öfwer allt det förtjussta ögat, och förkunnar Wärens. Gjordar, som nu åter betäcka Betes-marken, råma och bråka af glädje, och förkunna Wärens. Ja, man märker allstades Naturens rösti, och den känssofulla människan följer den. Jag ser redan den ena Landets Wån efter den andra slögta undan Stadens ränder och bestvär, för at sänka sig i stödet af den ofkyldiga, den lustwa Land-Lefnaden. Både Hus och gator i Staden blifwa allt mera tärna. Spatser-gångarne, som nu åter tådas af det friska löfswet, besökas dock där å nyo om mornar och aftnar, och unnar dem, hwilka nödgas tilbringa den sköna års-tiden inom Stadens murar, at taga del i Wärens nöjen. Nedan ser man under dessa flugg-rika hwalf det ena glada Sällskapet med muntra steg följa på det andra, glädjen sörenar här ålderdom och ungdom, hwarje hjerta känner Wärens lust. Nedan ser jag Skalden, med Horatius i handen, sitta förnjusi, och håuryskas af Wärens bilder; de Sköna, som med sina älskare hoppa i det ännu låga gräset,

och

och som pröda sin barn med de friskaste blomsier;
 huru han med förundran beskådar hela den förny-
 ade Naturen. Njuten då, I ädle och för de fina
 känslor danade Sjålar! det unga årets hela Väl-
 lust. Tömen alla de söta Nöjen, som Wärens Ga-
 der öfwer allt och i så rik måtto utgjutit. Och I,
 Wänner af mina Land-Nöjen, medan I föden E-
 dert Smille af den sköna Naturens betraktande, för-
 unnen mig, at, som en Wis, förnöta med Eder
 den glada års-tiden, och i Ert sällskap så mycket
 kånbarare afmåla Land-Resnadens lycksalighet för
 dem, som ännu ej nog wårdera densamma. v. 70. 41.

Daphnis.

Första Boken. Förfäktning.

Sitta satt Daphnis sorgsen wid Bäckens eller i
 Lunden, wakande satt han där, försänkt i
 djupa och söta drömmar; han såg sin Herdiana;
 berättade henne sin kärlek; hon vödnar: han tryc-
 ker hennes hand och kyßer densamma; hon wil fly
 bort, han fattar om hennes knän och gråter; hon
 suckar och småler, hon sätter sig ner bredwid ho-
 nom, han kyßer henne utan at så nog, hon kyßer
 honom igen, han trycker henne til sitt bröst; i det
 samma frogas hela hans känsla af den ångsliga tan-
 kan, at hans Herdiana är länge borta, och han
 kanske aldrig får wåka henne mera; då båt Wade
 hela hans hjerta af sasa, och han gret, så at tår-
 narna

rarna rånno, som en källa utur hans ögon. Daphnis sökte efter en Båt, for öfver til andra Landet, för at leta up sin Herdinna, lopp längs åt stranden, steg up på alla höjder, och sökte efter henne; med et forskande öga såg han neder i dalen, och småswade öfver alla parker och utmed alla bäckar; men tröst-lös kom han tillbaka. Skall jag då ewigt söka dig födraäfves? ropade han: ewigt förgäfves! Jag skall ändock söka dig, genomlöpa alla Marker, i alla Lundar och wid alla Bäckar skall jag söka dig. Uck Gudar! hwilken lycksalighet, när jag finner dig!

Skönsta Glicka! hwilket Träd kastar nu på dig sin flugga? så tänkte han ofta. Hwilket Westan swalkar dig nu, och leker med dina hårlockar? Har du somnat in wid Bäckens sorl, så flyten sagta, I wågor! fören ej hennes drömmar. Uck! om hon ändå drömde om mig! men, I wågor! flyten med bullersam fart, om hon drömmer om en annan Herde. Gudar! om hon drömde om en annan, om hon ålskade en annan, om hennes waka armar flåte sig om en annans bröst, om en annan kysser hennes kinder; Uck! hwad är jag då? Gudar! hwad gör jag då? Jag wil fly bort, fly bort wil jag, föry i en aflågsen bergs-klyft, och då, ack då! dö utur tröst. p. 35.

SECRETUM,

Tryckte hos Wensberg och Nordström, 1772.

Fruntimmers = Tidningar.

N:o 5.

Stockholm, d. 15 April 1772.

Moraliska Stats = Nyheter.

Frankrike. Här råder nu åter all den stillhet och undergiftwenhet, som wid det ljuflika Fruntimmers-wäldet någonsin önskas kan. Jutet Land i hela werlden har heller den höfslighet, som detta. Könet herrskar oinskränkt; och lika mycket, namnet må vara Montespan eller Ninon, så gör det enskylta Regementet lika lyckligt. Uti något måste Nationen taga sin skada igen; ty som bekant, stundom öfwas Friheten i egen Person, stundom genom Fullmägtige. Således lyda Männerna hemma, och råda utomgårds, allt efter omständigheterna. . . . Föreskänderskapet i Nya Banxhall drifwes aldeles på den glada foten; dock intet så til förståendes, som wore blott den offentliga glädjen stor, och den enskylta ej mindre. . . . I Bretagne tänker man nu i all tyfhet; och så godt kan det ock wara. Mycket hållsossammare, at dansa på Balen hos Gouverneuren i Rennes, än sitta solo på Castellet i S. Malo. Man dansar wäl ock i andra Länder; äfwen i fria Stater; men bara på et annat sätt; ty med något

något måste ju tiden fördrifwas. Frankrike har dock lyckligtwis förbudt alla Slång-polstor; ty ingen-ting angriper så hastigt Lungorna, och bereder med den säkerhet Trånssjukan, som en Polonoise å la moderne,

Bersar,

Til en öfwer Hafvet til Finland resande Vän (*).

Det är ju Tidens vissa lott:

Man knapt har fått dens hjerta vinna,
Hos hvilken rena lågor brinna,
Som tänker ådelt, ömt och godt;
Förrån det glada hoppet flygtar,
Förrån vår Glädje-dag sig lygtar,
Då Solen knapt dess strålar tändt.
Min Vän! mitt öde jag beskrifvit,
Den Känslan, som min fälhet gifvit,
Har verkat Ivedan, som jag kânt.

Du får, och nu Din Hem-ort gläder.
Min tanka dock Ditt sällskap gör;
Så väl när i Ditt Tjäll Du träder,
Som då, när Du på Hafvet kör.
Uti en Lund, där Foglar qvittra,
Njut Oskulds hägn; när på Din Cittra,
Du snart får spela Vårens lof.
Sig ledsnad för Din Syn dölje,
Och Dig det samma tänkfätt följe,
I Hyddans lugn, som vid vårt Hof!

(*) J Mart. 1772.

Daphnis.

Första Boken. Fortsättning.

Ut ifrån första Våren til Skörde-tiden hade kärleken plågat hans hjerta. Alla woro glada; Daphnis allena war den, som ej war glad. Det solbrände Skörde-folket gick sjungaande ut på det sig bugande Åker-fältet, och Daphnis halp dem åfwen skåra; ty i Skörde-anden lämnades Hjordarne til få Herdars wård. I långa rader gingo de, dels långs efter Säden, och skuro af den med blänkande Skåror, dels bundo de ihop den i Kårswar. När middagen eller astoneu kom, församlade de sig uti skuggan af närmaste Träd, at förfriska sig genom mat och den swalkande drycken; de söngo Wisor åt Ceres, och tackade henne för en rik Bergning, medan det stora kruset gick man imellan. Skårarne och de, som bundo Kårswarne, suto i rader emot hwarandra, och då söngo de alla:

Du, som omwirar ditt hår med Sädessäpet, ljusa Ceres! haf tack för den glada och rika Skörden, för det mogna Kornet! Sedan söngo de, som bundo Kårswarne, allena: I raske Skårare! luten Er intet på den krokiga Skåran, så at den, som binder Kårswarne, ej må stå ledig. Skårarne swarade: I swalkande Wåder, wilken icke ifrån Skårarne på åkern, spelen friskt wid denna Sommar-hettan uti det flygande håret. De åter, som bundo Kårswarne: Sjung din muntra och gälla sång, du qwicka Gråshoppa, som springer

omkring vår fot! och du stora Krus! blif aldrig tom
 wid denna Sommar-hettan. Skårarne tillbaka:
 Och när den swalkande aften Kommer, finner du
 den nakna åkern för dig, och wi, huru wi med
 Glädje-sång gå hem på Forta Sådes-stubben. Och
 så sångs de åter alla: Du, som omvirar ditt hår med
 Sådes-ax, ljusa Cerea! haf tack för den glada
 och rika Skörden, och för det mogna Kornet!

Så sångs Skörde-sollet. . . . Daphnis, sade
 de, du är icke glad, du sjunger ej med. . . . Men
 Daphnis suckade och teg.

Mariken war öfweralt bar, Plogen och Sådes-
 mannen gingo öfwer den samma, och Herdarne wa-
 ro åter hos sina Hjordar. Då satt han en gång ut-
 med Bäckan, och hörde långt borta blåsas på två
 Pipor. Så ljusliga låten hade han ännu aldrig
 hört, hans bröst häfde sig af den ömaste wällust.
 Ju närmare desse ljuswa Toner nalkades, desto
 mera sötna gjöts i hans hjerta, det klappade, up-
 fylldt af de angenämaste aningar. Hans Får glömde
 bort gräset och lydde, Foglarne tegs på Tråden och
 lydde, hela neaden lydde med en wällustig tystnad
 på detta spel. Daphnis lydde, och en liten Gosse
 kom emot honom, som spelte på tvåanne Pipor.
 Han war tåf, som en Rosen-kropp, ingen ting
 höllde hans lysande fina kropp, ingen ting skölde
 den hwita runda armen. Hans lilla ansigte war
 skönt, som en af Täckhets-Gudinnornas, och rosor
 flätade

flåtade sig uti de gyllene hårlockar, som lekte omkring hans hufvud.

Den unga Gosen kom til Daphnis, som härvid kände en ljuslig rysning. Herde! så sade den unga Gosen, kom, för mig öfver Flodens watn. Daphnis löste Båten, och den unga Gosen steg i den samma. Wågorne, som eljest med håstighet slog emot Båten, flöto nu sagta, och lika som kyfte Båten. Hastigt kommo de öfver Floden; då sprang den unga Gosen i land, och sade: Herde! jag är Astrild! Kärlekens Gud; gå dit bort, som Källan forlar emellan Buskarne, sök up Källan ibland Buskarne, så skall du där fåna belöning för din möda.

Så sade Astrild, och förswan; och på stället, där han förswan, upran helt hastigt en Ros. Daphnis darrade, och blef stående helt förundersam. Men han öfvergaf snart det heliga stället, och lopp til Källan; full af förvirring och förtjusning trängde han sig igenom Buskarna. Ack! sade han, om jag ändå kunne här Philips. Ack! : : : hvarmed skulle väl eljest Astrild kunna belöna mig? Men : : jag drömmar. Ack! om jag kunne Philips! Så talte han för sig sjelf, medan han, skyndsamt gående, sönderref de hopflåtade och honom i wägen warande spåbare grenar. Nu delte sig Buskarne å ömse sidor, för at omringa en liten slått, öfver alt prydd af de skönaste blomster, och watnad af den framrinnande Källan.

Hans blick sökte ej länge, förrän han såg Philis, som låg wid sielfwa Källan. Hon lutade sig på ena armen, och förade. Wore han här, sade hon, wore han här, skulle jag slåta denna Kran omkring hans hufwud. Ack! huru mycket älska jag dig icke! Skulle jag då säga; men hwar är han Ack! wida skild ifrån mig, wida skild ifrån mig. Jag wil slita sönder Kranen. Hon sönderstet Kranen, och torkade tårarna därmed utur sin ögon, då i det samma någon kom fram utur Buskarne; hon såg dit, och det war Daphnis. O där! ropade hon, och sprang up. Förtjus! stod han midt för henne, darrade som et ungt Träd, hwars Rötter af det sagta wäddet. Han skyndade sig hem närmare, hon steg tillbaka; han tog hennes hand tryckte den til sina läppar, och suckade; men kunde ingen ting säga. Med långtande ögon såg han henne; en blick, som afsbildade hela hans hjerta med alla de ofägeliga känslor, hwara han war i skyld. Philis stod där, hennes hjerta klappade, och tåta suckar trängde sig fram genom det unga bröstet. Philis, sade han suckande, Philis! . . . Ack! jag är för swag, at längre uthärda med min förtjusning. Daphnis! Ack! . . . Daphnis! stammar hon fram; så teg hon åter, och suckade. Ack Philis, ropade han, ack! hwad har jag lidit, sedan jag såg dig! Ack! jag har ej sett någon annan som dig. Dig allena har jag sett på Marken och i Luften; dig allena, då jag sof, och när jag åter wa

hade. Jag skulle lifna Gudarne, om du älskade mig. Daphnis! sade hon suckande, och såg ned till jorden, ögonen fulla af tårar; Nej! huru högt älskar jag dig icke! : : : Hon suckade, och lutade sig blygsamt till hans bröst. Då kyssde Daphnis hennes kinder, kyssde bort glädje-tårar ifrån hennes ögon, och mållös tryckte henne till sitt bröst. Långt förblefwo de i denna ställning mållösa; hon lutade sig emot hans bröst, och han omfamnade henne med darrande arm. Den wäldsamma förwirringen förbytte sig dock snart, i en ljuslig förtjusning. : : : Så lägger sig den starka stormen; stormen är öfwer, Rosen och Meglikan swigta dock ännu på de ras sijel, de swigta icke mer, stilla kasta de åter ifrån sig sin balsamiska ånga, den milda Westan kommer tillbaka, fläcktar omkring dem, och kysser dem. Således hämtade sig också Daphnis och Philis, de satte sig neder utmed Källan; och nu berättade han för henne, huru ofta han farit öfwer Floden, huru han förgäfwes sökt henne wid stranden, wid alla Källor och på alla höjder, och åter tröslös farit tillbaka. Då berättade Philis, huru hon, allt sedan hon såg honom wid Nympfernas Fäst, älskat honom, huru ofta hon ensam gått suckande längs utmed stranden, huru hon utgjutit sin Klaga wid hwarje Källa och emellan skuggrika Buskar. Då berättade Daphnis, huru han fört Astrild öfwer Floden, och huru Rosen upruunit på det ställe, hvar han förswan, och huru han wist honom till Källan.

Således suto de tilhøpa, kyfste och omfamtade hwarandra, och berättade ömsom om sin kärlek. Medan lekte Månan på Källans blanka yta; då loswade de hwarandra, at andra dagen, så snart midnatten dagen war förbi, åter råkas där tilhøpa. Uck! således måste wi nu skiljas åt, sade de suckande, och blewo ännu en stund sittande. Farwål Daphnis! sade Philis til honom, farwål! jag måste gå ifrån dig. Då kyfste hon honom, och wille gå bort; men blef än qwarstående. Uck! jag måste, jag måste också gå bort, sade Daphnis, tog henne i sin famn, och kyfste henne. De gingo några steg ifrån hwarandra, sågo sig om, stånade, sprungo tillbaka, och kyfste hwarandra. Farwål Philis! Farwål Daphnis! sade de, och lämnade hwarandra, sågo sig ständigt tillbaka, och nickade åt hwarandra, til des de bägge förlorat hwarandra utur ögonfiktet. Daphnis skyndade sig helt förtjust til stranden, kyfste Rosen, där som Astrid förswan, steg i Båten, for med glädje öfwer Floden, och söng. Ännu aldrig hade hans hjerta så sungit med; han söng så full af wållust; hans sång war ändå alt för swag, at uttrycka hans glädje och hans länstor.

STOCKHOLM,

Tryckt hos Wennerberg och Nordström, 1772.

Fruntimmers = Tidningar.

N:o 6.

Stockholm, d. 21 April 1772.

Gåta.

Et tåcke bevarar min Källa om natten,
På rödaste Rosor rinner mitt vatten:
Jag lyser kring fältet, som klaraste dagen;
På Skenet jag hyser, år mången bedragen.

Gåtan upplöses i nästa Numer af Fruntimmers = Tidningarne.

Land = Befnaden.

Stycket 2. Om Utresan på Landet.

Maj blomstrade nu i all sin unga fågning, och
mot astoneu af en des wackrasse dagar for
wårt Sällskap ut til des Land, Gård. „Aldrig
har en skönare Wår, astone någonsin upstigit utur
böljans sköte, de bladrika toppar tego, och
en Westan, så ljuf, som ännu någon Wår
honom alstrat, höljid i Lustens lättaste drågt,
håmtade Glädjens milda Gud neder ifrån Olym-
pen. Blomstrens Anda flöt ifrån alla högder
och

och uti alla dalar, och genomtvångde de flugg-rätte
 Alleeerne, och wid det Purpur-röda Jordbrynet
 prälade ännu ifrån den gyllene wagnen den stö-
 naste af alla Wår-dagar (*). Huru skyndade wi
 oss icke til den orten, hwarest så många nöjen wän-
 tade på oss, och hwilka wi redan til någon del un-
 der wägen njöto. I få ögonblick lämnade wi Sta-
 den med alt dess buller och ståt efter oss, och den ena
 retande utsigten efter den andra folde wårt öga med
 de täckaste bilder. Naturens skönheter gjorde oss et
 så mycket lifligare intryck på våra sinnen, som de
 ännu woro i deras första ungdom, och hade så nys
 följt på den ängsliga Wintern. Snart kommo wi
 på en höad, som öppnade för oss stora rymder,
 och hwarifrån ögat swäfwade emellan de wackrasse
 belägenheter, som äro möjeliaa, och hämtade inom
 den widaste krets så mycket större förtjusning, som
 det ingenstädes kunde hwila. Wåra hjertan bör-
 jade oss utwidga sig under de sötaste och ädlaste kän-
 slor, och wi woro nog upriatiga, för at ej dölja
 för hwarandra, hwad wi således åtnjöto. Kunde
 omkring oss lågo negder, såldes af Naturens rika
 hand, och pryddes af dess egen konst at måla. Det
 spåda gröna gräset, som beträkte ålla slätter, den
 unga brodden, som stäck up på alla Åkrar, de i blom-
 ma stående Frukt-träden, kringströdda och fridsam-
 ma Byar, den arbetsamma Landmannens rörelser,
 wakra Land-Gårdar, gräs-rika kullar, där de säkra

Lamp

(*) Serfsenberg.

Talmen betade wid Herdars qväden, närliggande dalar, hwarest Ören hoppade af glädje öfwer det rika och färska betet, Nare-floden (*), huru den utmed backar och högder wältrar sin bölja hela Landet igenom uti en bugtig wäg, snart förlo- rar sig i den mörka Skogen, snart åter på andra sidan låter den Silfver-wågor framlysa, på en an- nan sida åter en ringa Bäck, som med et sagto sor- lande flyter genom närmaste dalar, skold af Träd, uti hwilkas skugga Näktergalen slår sina öina driller, en mildhet, som råder i hela luften, den af de fri- ska blomstren uppstigande rika ångan, det wid So- lens nedgång af Purpur lågande Himlabrynet, och hwars strålar ännu förgylla de wida aflåase, men synbare Alpernas snökläfte spetsar, tusende skön- heter i Naturen, och den wärdslösa ordning, hwar- med de woro liksom Fringströdde, gjöto i våra hjer- tan et öfwerflöd af förnöjelse, som äfwen så litet kan förgätas, som det kan beskrifwas. Wi sågo blott, hörde och kände blott, och våra känslors häftighet gjorde, at wi ej sållan glömdo bort våra samtal. Men huru lätt afbryter icke et rördt hjerta den tänkaude tystnaden? Huru uplifwande, sade wi åt hwarandra, medan ögat hölt tillbaka de stilla- sig framteende glädje-tårar, huru uplifwande äro icke dina wälgjerningar, du Naturens Gader! Med
hwi-

(*) I Sweiz. Det bör anmärkas, en gång för alla, at det Landet, som här målas af Herr Hirschfeld, är Sweiz.

hvilken öm och tacksam wållust känner icke vårt hjerta din Godhets närwarelse, utbredd på hela den förnyade Jorden!

J Wester började redan den affkedtagande dagens sista fågor at utblekna, skymningen fastade sitt flor öfwer den aflågsna bygden, blott eu ringa dager småfwade ännu öfwer de närmaste parker, och en kylig anda började dragas uti fria luften, då wi ankommo til den ålfade Land-gården. Huru upfyld af de sötaste känslor war icke denna aften! Allt syntes där syflosatt med högtidelige anstalter til vårt emottagande. Ofkuld och glädje skyndade sig, uti den närliggande Byens små och tåcka Glickor, och til mötes. Med enfald och frihet stammade de fram några ord om deras nöjen, och bura och Bårens första Blomster. En hel flock af Råstergalar började sina gälla slag, liksom för at hålsa och i Landets namn, och bedja och wara wållkomne i dess sköte. Månan steg up i all sin stilla glans, och syntes gjuta en ny och liksom renare klarhet öfwer hela negden. Nare-floden strömmade med forfarande wågor förbi Gården, och wi tyckte, at hans bölja flöt med et mer angenämt buller nedan för vår boning, denna glädjens boning! ån på andra ställen. Allt uplyftwade war inbildnings-kraft, som förtjuff walde emellan tusende föremål, det ena mera retande ån det andra.

Under aften-måltiden, Fryddad af wånslap och munterhet, blef wid måtteliga glas den öfwerens-

Kommelse träffad, at wi skulle lefwa på Landet ense med Naturen, hålla vårt Snille wid en beständig upmärksamhet, således flitigt syfsätta det med betraktelser öfwer Landet, och at meddela hwarandra våra känslor. Nöjde somnade wi in, nöjde upvaknade wi åter, och kände til fulla det lif, som en skön Wår-morgou förlånar.

„Ack! se, huru Dagen, Frönt med Rosor,
nalkas öfwer de gröna högderne; huru han lys
les af Westans lindriga släkt, och huru hans
blomsterrika stig lysar af silfwer-daggen. Glora
swåfwar i yrsla genom alla marker, medan Lär-
kan upstiger utur den låslade brodden, och drile
lar under den moln-fria himmelen Glädjens
Sång (*).” *v. p. 57.*

Daphnis.

Första Boken. Fortsättning.

Nu war Daphnis full af glädje, han gick åter i samqwäm med Herdarne, söng för dem Wisor, blåste på Pipan, och lekte med dem; men så snart middagen lämnade rum för astoneu, lämnade han ock sin Hjord åt en förtrogen Herdes wård, steg i Båten, och skyndade til den enslige Källan, där Philis alltid wäntade honom.

30

Ju mera de sågo hwarandra, des mera långs-
tade de, at åter se hwarandra; och hwar af dem
trodde sig wara den lyckeligaste af alla människor.
De sade wål hwarandra tusende gånger, huru högt
de älskade hwarandra; och ändå trodde hwar af dem,
at det icke war nogsamtt sagt, huru mycket de af
hwarandra woro älskade. Ofta, då Daphnis satt
i Philis sköte, då lärde de hwarandra nya Wisor;
Philis söng, och Daphnis hött hennes sång för
wida skönare än Räktergalens sång; Daphnis
bläste på Ppan, och Philis twissade, om Pan kunde
bättre spela på densamma. Ofta förtälde de hwar-
andra äfwentyr; när Philis berättade, hörde Daph-
nis med mycken begärlighet, eller ock satt han och
lette med de Banden, hwarmed hon tillsnört sin
barn, förlorade därwid sin upmärksamhet på sa-
gan, och skände hela Historien genom lysar. När
åter Daphnis berättade, smekte antingen Philis hans
glatta haka, eller fäste hon en krans i hans hår,
lockar, eller ock såg hon med et så illistigt öga på
honom, at han glömde bort hela sammanhanget af
det främmande äfventyret.

Ofta gingo de med hwarandra til Rosen-buffen;
de höllo den för den största Helgedom, de bewarade
den sorgfälligt ifrån matkar och andra skador, de
fästade des rauka grenar wid läppar, och söngs då
ofta, under de ömaste samnutag, en Wiså Kärleks-
Suden til ära.

En gång hade Daphnis fångat en liten Fögel, som han bar til Philis; hon aladde sig däröfver och kyste honom, hon satte honom på sin hand, hållandes hans små fötter emellan sina fingrar; Fågeln flafsade med sina brofiga wingar på hennes hand; han pep, liksom ropade han någon; Philis såg på honom: Wil du, sade hon, flyga åter ifrån min hand på qwistarne? Hwem ropar du? Kanste ditt LeK-sällskap? Skulle de wäl wilja församla sig här på mitt sköte? Huru! du är orolig, kanste du ropar efter din Make? Ack! ja, hon ropar efter sin älskare, hon flagar för honom: Kanste Maken söker sorgsen efter henne? Ack Daphnis! jag låter honom flyga bort. Så sade hon medlidfamt, och öppnade handen. Då flög han sjungande ifrån et träd til et annat, och Philis såg efter honom, liksom hade hon varit orolig, at han ej måtte finna igen sin Make. Daphnis såg på Philis, och såg henne kasta ögonen med sorg neder; då föll han med häpenhet wid hennes sida, och kyste henne. Philis suckade: Ack Daphnis! sade hon: Ack! skulle jag en gång förlora dig, så wore min sin rta obestrefwelig, jag skulle dö! Då sorgde Daphnis också.

En annan gång, drogo sig moln tilhoppa öfwer dem, under det de suto tilhoppa, och det började regna; då flydde de, och drefwo de Philis Får framför sig, och gingo in uti en hw'lsd Grotta, hwars ingång war betäckt af den krypande Mulgrönan. De trädde därin, och deras Får gingo snab

snafwande där utansföre. Daphnis såg midt i Grottan ett Cypress-träd, och huru tätt wid det samma en Källa upwâlde. Med förundran såg han det, och trodde, at denna Grotta måste tilhöra någon Nymphe, eller eljest någon Gudomlighet; men de sågo på hwarandra småleende, då de blefwo warse en annan Herde i Grottan, som satt i hwasen utmed Källan och skär Pipor. . . . Han såg sig om, och hålsade dem. Välkomne! sade han, du unga Slicka och du Herde! Kanste Li hadn onskat wara här ensamme? Är det icke så, du unga Slicka! Jo, jo, Kärleken har här i swalkan ej sällan haft sitt spel. Men, söta Barn! Kysset obrydde hwarandra, jag skal icke se därefter. . . . Nej! Herde, föll honom Philis med blygsamhet i talet, wi kommo hit endast för at gå undan regnet; och om Herden också kysste mig, hwad sedan? . . . Då steg Daphnis närmare til honom, och sade: du skär Pipor? Ja, sade Herden, och de bästa, som göras i hela Landet; ingen gör dem bättre, ingen så goda; alle wilja de hafwa af mina Pipor. Jag går gaf mig en Herde två Får för en Pipa; jag kan blåsa på den samma Foglarnes och sjelfwa Näktergalens sång, så at de alla komma ifrån de aflågsnaste Träd, och samla sig på det Trädets grenar, hwarunder jag blåser. Daphnis tog en af Piporna i handen, och sade: jag wil spela Chloes Wisan, och Philis! sjung du Wisan. p. 92.

 S E D E R H O L M,

Tryckte hos Wennberg och Nordström, 1772.

Fruntimmers = Tidningar.

N:o 7.

Stockholm, d. 25 April 1772.

Skalde = Stycke,

Författat, i anledning af Fröken Eleon. Marg.
Conradis Bröllop, med H:r Joh. And. Mur-
ray, Med. och Botan. Professor i Göttingen,
som firades i Stockholm d. 15 Apr. 1772.

En hvar sin stjerna måste följa;
Ej allas öde lika är.

En henne när på Hafvets bölja;

En annan Themis Rök-verk bär;

Et lyckligt vett sig idogt mödar,

Och fågnas af Apollos vård;

En följer ibland skräck och dödar,

En Gud, som synes mera hård;

En annan i et lugn sig gömmer,

Där han sitt eget sällskap är;

Och Du, min Brör, förtjust berömmar,

De nöjen Flora skänka plår.

Dig Jordens gröna slöja läckar,

Med Purpur och med Liljor klädd,

Likt Herden, som bland Fårens fläckar,

Drar Glädjens anda på sin bädd.

Du

Du fordom inga nöjen kände,
 Än Floras fågning, prål och pragt,
 För Henne Du Ditt offer tände,
 Som för Din enda envälds magt.
 Hon Dig i fina fotspår förde,
 Du Hennes kåra gunstling var;
 Men sen Du Svenska stranden rörde,
 En annan Du Ditt offer bar.
 Det var Gudinnan för de Tåcka,
 Hon kännes lätt utaf sin röst,
 Kan Hon ej Floras minne släcka,
 Hon likväl segrat i Ditt bröst.
 Hon Dig med större tjusning leder,
 Du hår den skönsta Blomman ser,
 Din fyn en fällhet Dig bereder,
 Och hjertat älskar mer och mer.
 Jag vet Du Blomstrens anor känner,
 Du deras många slågten mints,
 Men säg, - - - - -
 Hvar denna Liljans like fins?

I dag, då Du den Festen firar,
Som parar Edra hjertan hop,
Dig Flora fina Kransar virar,
Bland Dina Vänners Frögde-rop.
Jag borde Skönhet här beskrifva,
Och måla Dygden i Ditt val,
Men hvi skal jag en afbild gifva?
Din Brud'är sjelf Original.
Et år ännu, som gör mig smärta,
Fast Glädjens middag är för hand;
Du skyndar från vår bygd, vårt hjerta,
Du fjättras af Din Sysslas band.
Den mistning lär vårt lugn förstöra,
Men lyckan följe dit Du styr.
En önskad vind skal kofan föra,
När Du igenom böljan flyr.
Befriad från des kalla sköte,
Sen Du den fökta stranden når,
Skal Våren vara Er til möte,
Med Blomster pryda EDRA spår.
Ja Himmel, som vårt väl bevakar,
Som styr och leder våra fjät,
Beskydda Dessa fälla MAKAR,
Med styrkan af Ditt Majestät!

A. MURRAY.

Daph

Daphnis.

Första Boken. Fortsättning.

Du bruna Herde! så söng Philis med leende mun och med en röst, lustigare än Pipans, du bruna Herde! som roallar dina Lam i Bökedalen! när jag går dig förbi och söker efter et ej förlorat får; när jag då under Blomster-flåtan skänker dig et hastigt ögonkast, och med et mildt leende hållar på dig, ack! hvarföre förstår du mig ej då? I dag såg jag mig i den Klara Källean, och tittade därwid fram under Blomster-flåtan, som när jag såg på sidan på dig, och smålog, liksom då jag smålog åt dig; och jag måste tilstå för mig sjelf, at min lilla mun ler godt, och at mitt bruna öga skulle säga dig mycket, mycket; och ändå, du försagde Herde! ändå förstår du mig intet. . . . Sägen mig, Nymppher! sägen mig Kärlek! huru kan jag bättre säga honom, at jag älskar honom!

Med oförlitlig skön röst har du sungit denna Wisan, sade Herden til Philis, och äfwen så har du spelat på Pipan; wid Han, om jag bättre hade kunnat spela densamma. Jag skänker dig denna Pipan, den är mera wärd än en dräktia Get. Men, sade han til Daphnis, kan du också den Wisan: Ti Slickor, som gören Er så ärbara, . . . Det är en gammal Wisa, och få Herdar kunna henne nu mera. Eljest heter hon Redhi Wisa; ty den an-
går

går et äfventyr med Gudén, som bor i denna Flod; denna Grotta kallas och därför Neäthi Grotta, emedan händelsen sig här tilldragit. Daphnis bad honom då, at spela för sig den Wisan; och Herden tog sin Pipa, och spelte Wisan så skönt, som när Nakttergalen sjunger. Nu kan jag och spela den, sade Daphnis; jag wil spela den, och du Herde! sjung Wisan därtill. De började, och Herden söng:

Ti Slickor, som gören Er så ärbara, fast än hjerta och barm hafwa sig af älskog; hören nu, huru Gudarne straffade en Nymph, hören Neäthi Wisa.

Då Neäthus en gång låg i wattenet och lutade sig på sin Urna, började wågorne at starkare röra sig; då reste han up sitt wäta hufwud med den dryppande Säf-Kransen, och torkade wattenet utur ögonen, och såg en Nymph, som hade stigit neder i wattenet. Huru skön, sade han sagta, huru skön är icke den Nymphen! huru rundad, huru hwit är icke din barm! huru lysande, huru hwita hennes höster! huru hoppade wågorna omkring hennes runda knän, liksom försökte de, at hoppa högre! Ack Nymph! suckade han, och steg up på stranden! Nymphen såg honom, och flydde; han följde henne tätt efter, såsom et Räddjur; hon flydde öfwer Blomster-sälten, som en Westan; andtruten Kunde han knapt ropa: Ack Nymph! hwarsöre flyr du för mig? Nu loff
Nym

Lymphen in i Grottan; hvarföre icke widare bort genom Skogen? Den Årbara!

Vi Slickor! som gören Er så årbara, fast än Hjerta och barm håfwa sig af Ålskog; hören nu, huru Gudarne straffade en Lymph, hören Neathi Wisa.

Nedan trodde Neathus, at han omfattade den fina Kroppen. Gudar! ropade Lymphen, hjälpen mig! gören mig til en Cypress! Knapt hade den önskan unjallit hennes läppar, så sköto fötterne med tio rötter neder i jorden. Då båfwade hennes hjerta, fullt af den grymmaste fasa, medan barken hastigt drog sig up at hela lifwet. Ack! suckade hon, i det hon fastade de sig i grenar förwandlande armarne öfwer hufwudet, ack! Gudar! hvarföre blef jag så straxt bönhörd! Ack Neathus! Ack Lymph! suckade Flodens Gud, och slåtade sin arm omkring hennes bark; hon sökte, at omsamna honom med sina grenar, men fåfångt. Döende skakade hon neder sitt löf. Wred stampade då Neathus mot jorden, och där han stampade, upwålde en Källa på stället.

Vi Slickor! som gören Er så årbara, fast än Hjerta och barm håfwa sig af Ålskog, hafwen Vi nu hört, huru Gudarne straffat Lymphen? Har Neathi Wisa omwändt Er?

Så söng Herden; och Daphnis och Philis för-
tjusste hörde på honom. Är detta Grottan? Är det

ta Cypreßen och Källan? frågade honom Daphnis.
Ja, sade Herden, detta är Cypreßen och Källan.
Jag tyckte, sade Philis, at Cypreßen rörde sina Löf
starkare, under det du söng Wisan. Så kom afto-
nen dem för hastigt uppå. p. 67.

Bersar,

Med öfverlämnandet af en Bouquet til * * *
d. 31 Mart. 1772.

Den lilla Skänk, som jag Dig gifvar,
Naturens glada fågning blifver,
Den likfom talar och b-skrifver
De Nöjen, som med Våren visa sig.
Den stjelken, som för Zephis bugar,
Den andra blomman likfom-trugar,
At vörda och at kyssa hennes stig:
Så vacker stjelk jag aldrig brutit;
Och hade säkert det förtrutit,
Om hon ej ämnad var för Dig.

Uplöfning

På Gåtan, i Frunt. Tidn. N. 6.

Et Glick-öga.

Kungörelse.

Deſa Fruntimmers Tidningar, innehålla, utom Moraliska Stats Nyheter, Utökta Stycken, ſå af Originaler, ſom Öfverſättning, och i Sammandrag, hämtade utur de bästa och berömdaſte Författares Arbeten i alla de Minnen, ſom tilhopa tagne med tiden kunna utgöra et Fruntimmers Bibliothek, på Kunſtapernas, Sedernas och Smakens wägnar; ty huruvida man, ehuru med ſparsamhet, härtil finge föga ſådana Stycken, utur Wetenskaperna, hålſt Zushälningen, hwilka pågäde för Könet, wil man dock förſt här om afwakta någon tilförlätelig Anledning; hwaremot man ſäkrare torde ibland få upwakta, med en eller annan Artikel, rörande Cavaliererne, hwilkas Rånedom omöjeligen kan ſutas utur deſe Tidningar, ſåſom de utgiſwas til Könets up'lyſning och tidsfördrif, med hwad mera nyttigt och angenämt wara kan. Inſände Stycken emottagas med nöje. : : Hwar Del af deſe Tidningar beſtår af 32 Numrer, ſom utdelas i Boklådan på Riddarhus-Torget. Prenumeration på hwarje Del är 6 Dal. R:mt: men elieſt ſäljes ock hwar Numer ſärſkilt för 8 d. ſamma Mynt.

S E D E R H O L M,

Tryckte hos Wennberg och Nordſtröm,

1772.

Fruentimmers = Tidningar.

N:o 8.

Stockholm, d. 29 April 1772.

Land = Befnaden.

Stycket 3. Bellevues belågenhet (*).

Med hwilken förtjusning öpnade sig nu för oss Landets rymder på alla sidor, och med hwilken wänlighet hälsades wi af hela den nyss upwaknade bygden! Men det gick oss, som en främmande, hwilken föres in uti et prägtigt Slott. Tusende saker lysa honom strart i ögonen, och intaga hans sinnen. Med hastiga blickar öfwerfer han alla de prägtiga föremål, hwilka te sig för hans håpna syn; men sedan han en stund lämnat sin förundran åt det hela, är hans nyfikenhet på långt när ej tilfredsstäld, han börjar då först med särskilt upmärksamhet, at betrakta hwarje konstens mästestycke, hwarje sällsynthet, til des han lärt känna alla delarne, eller deras sammanstående förbindelse, för at utgöra et det prägtigaste Skåde-werk, och han ända til förtjusning blifwit upörd af denne bygnads, så
in

(*) Bellevue, en Land = Gård wid Bern, tilhörig Fru Tscharner.

in-som utvärtes skönhet. Hela det omliggande Landet war det stora Slott, upfyllt af Naturens underverk, som wid des första åsyn satte oss i en glad förundran; men hwilka genom deras mångfaldighet så öfwerhopade vår upmärksamhet, at wi omöjiligen kunde genast stadna wid någon särskild del betraktande. Wi skyndade isfrån et ställe til et annat, utax at fåsta oss wid alla de behagligheter, som wisade sig. Snart lupo wi igenom alla Sommar-rummen, snart neder i Trågården, och snart åter ut i närmaste marker, där wi låto vårt öga förwilla sig uti de widaste utstøter. Efterhand blefwo wi först mera hemma med alla Naturens retelser; och det syntes, som hade våra sinnen blifwit mera skärpta, och alla själens förmodgenheter liksom å ny uplifwade, för at med dubbla känslor emottaga Landets osfattbara lycksalighet. Ju mera wi däråf njöto, desto mera retades vår Smak därestet; ingen ledsna minskade des waragtighet, och ingen ånger förbittrade des sötna.

Man äger en hemlig drift at affskildra en ort, som genom de nöjen, hwarmed den oss begåfwat, utgjort et märkwärdigt Tidewarf uti Historien af våra känslor. Bellevoes tåcka och ensamma belågenhet, des beqwämliga inrättning, förenad med lätta och fria prydnader, utgjorde des skönhet, och hwilken lämnade ingen önskan, ingen längtan öfrig efter storhet och pragt. Liksom lutande emot foten af et fleg-bewuxit Berg, hwilar där denna Landets
 stilla

stilla Boning, och öpnar sina fönster åt de negder,
 där Solen går up eller sjunker åter neder, och
 hwarest natten utbreder sina kylande fluggor; där
 man upstiger, i flera omgångar, altid emot skönare
 utsikter. På des yttre väggar förkas af hwar-
 andra, och med största förtrolighet, Winrankans
 och Persiko-Trädets klene qvistar, och deras tåta
 sig omslätande blad skydda med sorgfällighet de fön-
 ster, som eliest woro utsatte för de starkare Solens
 strålar. Måra stående och blommande Lindar ut-
 strö wälluft och flugga i rummen, och wid hwarje
 Beslans släkt leker, på de med Landskaps-Stycken
 frade väggarne, en stilla omwärling af dag och
 skymning. Strart wid ingången framöser, emel-
 lan twänne altid grönskande Löf-salar, Spring-
 fällan sin friska och klara bölja, hwilken nedfallan-
 de uti et Marmor-kåril, som hålles af små Kärleks-
 Gudar, fringsprider en kylande dagg; medan på
 taket et fridsamnt Hushåll af Dufwor afbildar Ostal-
 dens sammanlefnad, hwilka på wårt lockande ofta
 komma nedflygande, och tränga sig ihop med de til-
 lika sig framflyndande Hönsen, för at sselfwa utur
 våra händer upplocka det smakeliga Kornet. . . .
 Ack! hwilken förtjusande utsigt på alla sidor! På
 den ena skådar ögat upføre det med gräs, såd och
 skogklädda Berget, som sträcker sin bebodda Ös
 långt bort emellan lyckeliga Hyddor, och ifrån
 hvars närmaste toppar tusende glada Fogla-löten
 gälla ned til wår boning. På den andra sidan
 för

förtvillar sig åter synen utan ända emellan Mare-
 floden, Ungar, Marker, Torp, Trågårdar, Hjord-
 dar, Tall-skogar, dalar och högder, til des ögat
 förlorar sig emellan Bergs-ryggar, hwilka ännu
 lämna en skymmande rand, som änteligen slutas af
 de Sky-höga Alperna, hwilka liksom et blått bälte
 omringa hela syn-kretsen. . . . En omätelig, en
 den rikaste Skåde-plats för våra sinnen och wår
 inbildnings-kraft! Jämte alla dessa härligheter, blom-
 mar nu tätt under våra fönster en Trågård, som
 föreneur det nyttiga med det wackra och sirliga. Uti
 hela des långa sträckning tjusas ögat af des mång-
 färgade Blomster-sångar, emellan hwilkas lugtiga
 anlågningar et swalkande watern framsprutar en silf-
 wer-klar båga, som samlar sig åter tilhopa i en
 liten Dam; af des skugg-rika Sångar, hwarest
 Märtergalor instämna med den ljustigt frusande
 böljan; af des sköna Gräs-bänkar och Löf-salar;
 af des Frukt-träd och Röks-wärter, som synas
 utan någon ordning planteråde; och änteligen af
 den Winranke-häck, som omstänger hela denna
 Konst-park. Här hafwa hwila, swalka och för-
 tjusning slagit sitt läger. Här känner man den säll-
 heten, som så söga njutes, at se Morgonrädans
 första strålar framtindra. Här andas man afto-
 nens ljustiga kyla, under det man wandrar i Mä-
 nans silfwer-sken, eller sitter man här ensam för-
 sänkt i söta drömmar, medan Löf-salen ströer öfwer
 och skugga och blommor, eller och röner man i sin
 Lån

Känsla, huru den i Trädens toppar swästande win-
 den, genom sitt ljufwa susande, framsöder den ö.na
 oron, den behageliga Melancholien. Här och där
 framlysa de hwita Bilder, som genom sin Konst,
 sin lysande färg och sin storlek, gifwa Trädgården
 lifsom mera lif och glädje. Midt ibland Rosen-
 buskar står den retande Flora, som wänder ansigtet
 emot sina i full pragt sig nu utbredande Blomster-
 quarter, öfwer hwilkas sägning den milda förnöjel-
 sen synes lifsom med et lust leende framlysa utur
 hennes blickar, äfwen som den utur sina blad sig
 öppnande Biolen synes håfva den nära stående Gu-
 dinnan. På et annat ställe ligga några Nympfer,
 och gjuta beständigt det uti deras Käril ifrån
 Spring-brunnen fallande watnet neder i Dammen;
 och i den Wildmark af Frukt-träd, som utom de
 grånser intil sjelfwa Skogen, spänner Diana up
 sin båga emellan Buskarne. Men wida mera för-
 tjusas ögat af de bägge oupbuktade Bilder, Thom-
 son och Kleist, som, omgifne af de lysnande Mu-
 serne, stå öfwerst wid den största och måst kung-rika
 Alleen, med den gudowliga Lutan i handen, och
 hufswudet krönt af unga Rosor. Glädjen lysar utur
 deras ansigte, och ännu synas de sjunga om Natu-
 rens retelser, och fulla af förtjusning lifsom öfva
 munnen. Nära wid dem framräcker den mera mog-
 na Sonnarn sina bästa Frukter åt den förra, me-
 dan Wären genom Astrilds hand öfwerlämnar åt
 den senare en knippa af den sköna Maj-blomman.

Dessa Bilder upreste Euphranor, som byggt Gården.
 „De stå nu där, sade han, de, hwilka lärt oss
 at känna Års-tidernas skönhet, och deras Bil-
 der, den största prydnad i en Trädgård, skola
 dageligen föra oss deras odödeliga Qwäden til
 minnes. Ingen gånge dem förbi, utan at hos
 sig förmärka en helig wördnad, och ingen för-
 gåte, hwad han de Skalder är skyldig, som ge-
 nom sina Sånger wäckt Naturens wällust i wår
 ra bröst. Framför dem skal min lilla Son ofta
 sätta sig neder, med deras Arbeten i handen;
 han läse dem då i deras åsyn med mera warm
 känsla, och med all den häftighet, som den un-
 ga Sjålen åger; och när han störes af någon
 närmare Fogels gälla sång, eller af Spring-kål-
 lans ljuda sorlande, när då hans känslor ännu
 mera af de yttre intrycken uplifwas, fäste han
 då med milda och tårande blickar sina ögon på
 deras Bilder, sucke han då högt, at en gång,
 som de, kunna affkildra den sköna Naturen,
 eller åtminstone, som de, låta känna hela wår-
 det af ostuld och dygd. Ack! wälgörande Him-
 mel! för då mina steg så oförmärkt til honom;
 unna mig at beståda i hans ansigte uttrycket af
 den ädlaste känsla, och at belöna honom med en
 Saders tilfredsställda omsammande. //

Men ock Rummen uti Huswud-bygningen ägde
 alla de prydnader, som en god smak blott wet at
 gifwa och fördela. De äro, upfylde med Koppar-
 stycken

synen och Landskaps-Taffor, som uplysa så väl
 Snillet, som Rummen, som föda inbildnings-kraf-
 ten med nya Bilder, fördubbla Naturens Skönheter,
 och förädla vår smak för de samma, som muntra
 våra sinnen wid en mulen himmel, och äro i vår
 enslighet för oss et det läro-rikaste Sällskap. Hvil-
 ken Skönhet, hwilken mångfaldighet, hwilken för-
 tjusning råda i en de Badders, Thomans, Pousins,
 Poelenburgs, Brils, Bernets, eller Lorrains och
 så många andra Mästarens Skilderier. Wi glä-
 dje oss med dem, säger en stor Kännare (*), öf-
 wer Solen och den Fyliga aftenen. Och den för-
 nöjelse wi af Landets lust åtnjutit, förnyas lik-
 som hos oss igen, wid åskådandet af deras för-
 träffliga arbeten. Deus hjerta, som är tillutit
 för dessa Naturens retelser, den som blott forskar
 efter människornas Kännedom uti Palatsen af det
 herrskande Rom, eller den, som på den gröna
 markens wida duk, ännu kan sucka efter Sta-
 dens buller, den som ock aldrig känna wärdet af
 det målande Land-Orwädet. *v. p. 81.*

Ber

(*) Herr von Sagedorn.

Bersar.

Til Cephis.

Nej, det ej Cephis tåckhet är,
 Som gör at henne man tilbeder,
 Dets hjertas oskuld, dygd och heder,
 Gör, at hon är mig ömmaft kår.
 Nog kunde fågring lågor tända;
 Men blott en tid. De taga ånda:
 Hvem kan mot Tidens våld bestå?
 Allena Dygden sig förvarar,
 Ger Kärlek eld, och den bevarar,
 At den kan aldrig släckna få.

Til Camilla.

Af Blommor, dem jag ser,
 En liten Krans jag virar,
 Som största fågring firar,
 Och den åt min Herdinna ger.
 Som sjelfva Våren skön
 Hon gör vår Bygd all heder;
 Och åt sig sjelf det Lof bereder,
 Som är båd Dygds och Oskulds Lön.

Fruntimmers = Tidningar.

N:o 9.

Stockholm, d. 2 Maji 1772.

Skalde = Stycke (*).

Mitt öga ser Naturens under,
Mitt sinne andas idel frögd;
Jag räkna Vårens sälla stunder,
Som är i alla buskar röjd.
Jag rys ej mer för Vintrens ilar,
Den vundne Bore modfäldt hvilar,
Och skådar böljans låtta svall.
Jag ser de glatta broar bråkta,
Och fälten nyfs med finö betåkta,
Jag gälla hör af Herdars skall.

De tyfsta vatnens hemdjur spritta,
Och inga falska krokur se.
De gröna strån ur fångslet titta.
At fågring, lukt och föda ge.
På Tråden spåda knoppar lysa,
Som skjuta ut de blad de hysa,

At

(*) Tagit utur Lyck-önskan til en Wän, mid dess
både Besvärbran och Gistermål, år 1768.

At nakna flammens täcke bli,
 En vingad Flock på qvistar mötes,
 En glättig Lek med ömhet skötes,
 Och hopetv lysns för snaror fri.

 En mångfald fäng mitt öra villar,
 Mitt hela väsen hörfel är.
 En glad musique af Foglars drillar
 Sig genom svala luften skär,
 En Lärkas qvitter väcker dagen,
 En munter Trast ger tackt med slagen,
 At uti fången göra halt:
 En Steglits jämna toner spelar,
 En Siska fyller, hvad som felar,
 Och täflan röjes öfver alt.

 Af Orrens kuttring skogen röres,
 Och Hönan detta språk förstår:
 Men snart et mordiskt genljud höres,
 At kärlek, lif och fäng förgår.
 Den klara bäck i gräset brusar,
 En ljun och sagta Vestan sutar,
 Och löfven fläktas af och an;
 En Källas forl i negden ljuder,
 Och utan konst et Nestar bjuder,
 Som törst och hetta läska kan.

 Jag lysnar i den gröna dalen,
 Där vållust under föttren gror.
 Jag hör väl icke Näktergalen,
 Hvars konst beskrifs så djerf och stor.

En sänre Fogle-hop förnöjer,
 I enfold Herrans ära röjer,
 Och manar mig at lofva mer.
 Förtjust jag Vårens glädje njuter,
 Som sig i alla ädror gjuter,
 Och lust åt muntra tankar ger.

Jag ville dessa Bilder följa,
 Och forska i Naturens spår,
 Jag tänkte mig bland Träden dölja,
 Där tyfthet, frid och hvila rå:
 Men hålt - - - jag högre känslor äger.
 Jag mänskor ser. Mitt hjerta säger,
 At vänskap gör dess största ro,
 Jag ser en Vän båd öm och trogen,
 Jag glömmmer Foglars fång och skogen,
 Och vil bland mina likar bo.

Daphnis.

Sörsta Boken. Fortsättning.

En gång kom Daphnis til Källan, och fant där ej
 sin Philis; då skar han, til at fördrifwa sin
 otåliighet, des namn i barken; så blåste han på sin
 Pipa, steg up i höga träd, för at se om Philis ej
 snart skulle komma, steg åter neder, och gick full af
 ångslan stirrande omkring. Natligen kom hon; men
 utan Blomster-plåtan i sitt hår, hwilka hängde i o-
 ord.

ordning omkring hennes arlar; hon gick långsamt med sörjande och nederflagna ögon, helt förståld gick hon; Daphnis försträcktes, hans ansigte blekade bort, hans hjerta klappade, han gick båsivande til henne, och tog hennes hand, som med matthet sänkte sig i hans, målet storknade honom i halsen; han kunde, upfylld af den blödiga fruktan, ej fråga efter hennes olycka; då såg hon på honom med trånande ögon, fulla af den ömaste oro och af tårar. Ack Daphnis! sade hon sagta och snyftande, Daphnis! så teg hon åter, och en ström af tårar flöt utur hennes ögon. Daphnis darrade. För Gudarnas skull, ropade han, Philis! hwad är det för en olycks-händelse, som träffat dig. Tala, för vår kärleks skull, tala . . . Daphnis, sade hon, . . . ack! . . . jag skal . . . jag skal älska en annan än dig. Wäldsammt trängde sig då en håftig rysning genom hela hans kropp, som då en står under den nedstörtande klippan; en kall svett flöt neder ifrån hans panna, blek och darrande stod han framför henne. Ja Daphnis, sade hon vidare, jag skal älska Lamou, den Herden, hwars Hjordar betäcka hela Betes-marfer; Ack! honom skal jag älska. Han tilböd min Mor sin stora Hjord och sina stora Ungar, och begärte mig til Brud. Ack Daphnis! den kära Modren! hon tror sig blott lycklig, om jag är det; hon håller detta för min största lycka, och wil, ack! hon wil, at jag skal älska honom. Så sade hon, och gret med Daphnis. Hon fortsfor vidare: Nej,
Daph-

Daphnis! Nej! gråt intet; huru skulle jag kunna älska en annan? Nej! om än hans Sjordar betäckte alla dessa Marker, kan det göra honom älskvärd? Nej, Daphnis! nej, du är älskvärd, fattig är du älskvärd, ditt milda väsende, din Dygd gör dig älskvärd. Dig wil jag älska, Daphnis! sade hon, och omarmade honom. . . . Men ack! ropade hon, då blir jag olydig emot den bästa Mor; då sköter jag den gråa Alderdomens lugn genom oflust och förtret. Nej Daphnis! jag är olycklig; olycklig, om jag lyder; olycklig, om jag icke lyder. . . . Daphnis, gråt icke; jag swigtar, jag faller under bördan af min sorg. Nej Philis! sade Daphnis, full af den osägeligaste ängslan, war lydig, Gudarne straffa olydnad; war lydig, de göra dig lycksalig. Jag wil gå bort, och . . . ack! ej se dig mera, och wara olycklig, wara olycklig hela min lifstid igenom. . . . Så kämpade Kärleken och Dygden med hwarandra. De teogs nu länge, suckar och qual höllo dem ifrån at tala. Slutligen började åter Philis; hon tryckte Daphnis til sitt bröst; hennes ögon sågo på honom, fulla af ömhet och kärlek. Daphnis! sade hon, min Daphnis! omarma mig, jag wil älska dig; jag wil falla ned wid min Moders fötter, när hon talar med mig om kärleken för Lamon; jag wil sjunka neder för hennes fötter, omfatta hennes knän, och gråta; jag wil så länge hålla om hennes knän, jag wil så länge gråta, til dess hon
 rödb

rörd af medlidfambhet samtycker til wår kärlek. Ja, Philis! sade Daphnis helt förtjust, omfatta hennes knän, gråt, gjut tårar på hennes fötter, och släpp henne intet, släpp henne intet, för än hon samtycker til wår kärlek. Wisserligen gråter hon med dig, wisserligen upfylld af medlidande samtycker hon til wår kärlek.

Så tjustes de nu af hoppet, de loas åter och omfamnade hwarandra med den häftiga känsla, som älskande omfamna hwarandra, när de efter långwariq skilsmåsa åter råkas igen. De utgjöto nu glädje-tårar, och kysste hwarandra wål hundrade gånger, til deß aftonen skilde dem åt.

Daphnis gick då bort, full af otålighet och hopp. Snapt war följande dagen til hälften förliden, så war han redan öfwer Flodens watn. Philis stod och före honom wid Bäckan; han lopp til heane, och kysste henne. Hennes leende ögon förrådde honom en god tidning. Hon satte sig neder på gräset, han satte sig bredwid henne, slåtande den ena armen om hennes hals, och lade den andra uti hennes hand på hennes sköte. Daphnis! sade hon, wi äre lycklige. Då kysste hon honom; han kysste henne igen, och tryckte henne förtjust til sitt bröst. Wi äre lycklige, fortfor hon å nyo; då jag kom hem i går, fant jag min Mor, som stod i Körstugugwisten, hwilken är öfwer Klådd med Birran^{er}, och bant up i Wänstket de spåda qwistar, som fallit ned. Jag gick in, och hållsade på heane. tack, kära Philis! sade hon; frågade

sade mig h'ruppå, om jag watnat Hjorden? Snart,
 lade hon til, lör du hafwa en stor Hjord; ty Lamon
 har den största af alla Herdar här i grannskapet.
 Då blef jag förströckt, och gret. Hon linnade
 Winrankan, och såg sin om. Hwarföre gråter du,
 Philis! sade hon? Då gret jag än mera. Då
 frågade hon åter; och sade jag snyftande: Ack!
 min Mor! bästa Mor! blif icke ond. Jag gråter,
 efter jag icke kan hålla af Lamon. Då kastade jag
 mig ner för hennes fötter, och omfattade hennes
 knän. Ack! wrednas icke, sade jag, och gret häf-
 tigare; wrednas icke, söta Mor! Jag kan, ack!
 jag kan ej hålla af Lamon; jag älskar, ack! jag
 älskar redan en annan Ungling från andra Landet,
 den bästa, den dygdigaste af alla Herdar. Så
 sade jag, och tryckte min mun til hennes knä, och
 gret: hans Hjord är liten, sade jag; men helt
 wist, ja helt wist är han den älskwärdast, den
 dygdigaste. Då teg jag, och uplofte mina ögon,
 fulla af tårar, och såg tårar i hennes ögon. Hon
 gaf mig wänligen sin hand, och befalte mig stiga
 up. Nej, sade hon, Philis! nej; jag wil ej med
 enwighet wara din kärlek til hinder. Men, Phi-
 lis! Kärleken är bedrägelig. Jag kan ej aldeles
 samtycka, förr än jag fått se din älskare, til des
 jag fått underrätta mig, om han och wärfeligen är
 dygdig; ty h'ruppå kommer lyckan för hela din
 framtid an; dygden allena gör oss lyckliga. Så
 sade hon, och jag lofwade henne, at jag skulle
 föra

föra dig hem til vår Hydda. Daphnis sprang
 up, söng högt af glädje, kysste Philis, omfamnade
 henne med bägge armarne; hon omfamnade ho-
 nom igen; då tryckte de hwarandra til sig så myc-
 ket de kunde, och kysste sig trötta. p. 77.

Wersar

Til Sen **, då efter en Promenade de första
 Blomsterne öfverlämnades, d. 1 Maj 1772.

Förtjust min syn de Parker sett,
 Där Blomman, Vårens seger bådär,
 Där man Naturens skönhet skådär,
 Och alt mig största vållust gett;
 Där jag en liten samling fått,
 Af det, som frögd åt ögat delar,
 Som pryder ofs, då konsten felar;
 Men dör, då det sin fågring nått.

Tillåt, at jag får skåpka Er
 Små Blommor, dem ofs Våren ämnar,
 Som båd af vördnad teckning lämnar,
 Och af mitt hjerta målning ger.

C. S.

STOCKHOLM,

Tryckte hos Wennberg och Nordström, 1772.

Fruntimmers = Tidningar

N:o 10.

Stockholm, d. 7 Maji 1772.

Skalde = Qwäde.
Philemons Vänner.

LYCAS.

Philemon säg, hvar du med Hjorden betar;
Man efter dig i marken säfängt letar.
Säg, hvarest du din afstonsvalka tar;
Säg, hvar du så förnöter dina dagar,
Hvad Sällskap dig af Vänner så behagar
Och gör så rar?

PHILEMON.

Min Lycas, jag ej många Vänner äger,
I hvilkas Tjäll, i hvilkas ljufva Låger,
Bland Herdars glam jag nöjd kan dväljas qvar.
Men Lyckan, som i denna ynnest felat,
Två Vänner mig i stället har tildelat:
Et Dygdens Par.

Lr.

LYCAS.

Nog finnas här en hop fällsamma Vänner,
 Vid dem man leds, för'n man dem näpplig känner,

Dem Vänskap ej har några Lagar satt;
 Men fiäna dem, som ådelt finne hysa,
 Hos dem förnuft och rena seder lysa,
 Är Ophirs Skatt.

PHILEMON.

Poëter må om fina Vänner skriva;
 Men Damon och des Daphne skola blifva
 Mitt tal, min Pipas låf och Skaldefång:
 Om deras Dygd och fölla lugn berätta,
 Tör ledsnans tyngd för dig och mig bäst lätta
 För denna gång.

Vid stråten just, som emot Solen vänder,
 Då med sitt blofs han dagens gryning tänder,
 Bland Herdars Bon och Poppelskymda Tält,
 Har Damon, som en värld af oro fuller
 Ej står, ej bryr med alt des gry och buller,
 Sin Koja stält.

Vålsignad med Försynens milda skänker,
 Han ej på Gull och Häfvors tilväxt tärker.
 Men göra godt mot Vänner är hans frögd;
 Och såleds har den bästa Lyckan funnit,
 Til den knäpt en bland tusend rike hunnit:
 At lefva nögd.